

1467

Vaig (PI 1)

(ALDC, IX, 2080. *Vaig* [PI 1])

La primera persona del singular del present d'indicatiu del verb *anar*, *vaig*, és presa del llat. vg. *VADEO, var. del cl. VADO 'caminar', que va passar a formar part de la conjugació de *anar*, com les persones 2, 3 i 6 del present d'indicatiu, les persones 1, 2, 3 i 6 del present subjuntiu i la persona 2 de l'imperatiu (cf. mapa 1364). Des del primer estadi evolutiu, *VADIO, es va passar a l'ant. *vafo, amb una palatal oclusiva, origen de **va[dʒ]o* (> *vaig*) i potser de *vai*, si no s'accepta com una forma analògica dels presents en iod (*fai*, *hai*); cal tenir en compte també que en mall., com a auxiliar, alterna *vaig* amb *vai* davant infinitiu començat en consonant ("vaig fer"/"vai fer") i d'aquí s'hauria pogut estendre a l'ús no auxiliar, propi d'altres àrees peninsulars. Alguns parlars van canviar *vai* en *vaic* 40, 41, 89, 90, 103 amb un reforç

consonàntic velar degut a l'analogia amb altres formes verbals (*dic*, *duc*, *crec*); per influx de formes del subjuntiu, va aparèixer la var. *vaigo* 93. Més estranya és la var. [bas^k] 149, que, des de *vas* (persona 1) com a auxiliar (veg. Faluba, 2017) (cf. mapa 1401), potser procedent de **va[s]*, pogué rebre un element velar poc perceptible, d'origen analògic. *Vau* 7, de Formiguera, és un manlleu a l'oc. (< VADO) i *voi* 87, 94, 100 és una prolongació de l'àrea castellanoaragonesa. *Vaig* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917, que acull la *GIEC* (pàg. 282). La *PEOLC Morfologia* (pàg. 34) considera *vaig* forma pròpia de l'àmbit general, mentre que declara *vai* forma no recomanable.

